

LBPS

We know
books

BEATRICE SERES – SINDROMUL YARMILLA

Copyright @ Beatrice Seres

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2023

*Toate drepturile rezervate,
inclusiv reproducerea de fragmente din carte*

LITERPRESS PUBLISHING

Str.Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Grafica coperta: *Hayalperest*

Tehnoredactare: *Cristian Negoii*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SERES, BEATRICE

Sindromul Yarmilla / Beatrice Seres. -

București: Literpress, 2023

ISBN 978-606-95182-6-7

823.135.1

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului și autorului este strict interzisă și se pedepsește conform*

Legii dreptului de autor

Beatrice Seres

SINDROMUL YARMILLA

LITERPRESS, 2023

București

CAPITOLUL I

La trei săptămâni de la incident, Yarmilla apucă o unealtă din beci și o trage după ea zgomotos până la gura cimitirului. Fie nu mai are răbdare să aștepte măcar lăsarea serii, fie că nu mai judecă la fel de rațional ca altă dată, dar începe să sape o groapă la doar câțiva metri de privirile oripilate ale unui grup restrâns de oameni ce încearcă să ia parte la o slujbă de pomenire. Fără să înțeleagă imediat cine e femeia și ce are de gând, devine tot mai greu pentru rudele mortului să-și vadă de-ale lor când liniștea ce se cerea pentru cuvintele preotului este constant întreruptă de o sapă care lovește neîndemânatic pământul.

O bătrână cu ochi iscoditori schimbă o privire cu un tânăr care bate constant și plictisit din picior. Bărbatul nu pare să fie interesat până primește un cot ascuțit în coaste și se vede nevoit să se uite pentru a doua oară înapoi.

– Ia vezi, ea e? insistă bătrâna în șoaptă. Uită-te bine.

– Cine altcineva? îi răspunde apatic, în timp ce scana cu dispreț peste umăr acțiunea femeii.

Un domn în uniformă, zvelt, deși vizibil aproape de vârsta pensionării, binevoiește să apară după ce mai bine de jumătate din groapa în care ar fi încăput lejer cineva cu o înălțime de un metru șaizeci și opt, este săpată.

Își pune încurcat, dar nu din cale afară de uimit, o mână în șold.

– Fătuc, iar ai făcut moarte de om? o întreabă cu un sâmbure de umor în voce, destul de neobișnuit în situația dată.

Tânăra își ridică în treacăt capul, apoi își continuă treaba ca mai înainte ca și cum ar avea o misiune importantă ce nu suferă amânare.

Aruncă și el o privire la grupul acum mult mai interesat de acel deznodământ decât scopul pentru care erau prezenți acolo, apoi se apleacă și o apucă de un braț.

– Gata cu săpatul pe ziua de azi. Continui mâine, spune el pe un ton persuasiv.

Femeia protestează cu câteva smucituri, dar activitatea săpatului îi mai diminuase din puterea cu care s-ar fi zbatut să scape, iar faptul că nu mai mâncase de câteva zile o face să cedeze destul de ușor sub apucătura celor două mâini ferme. Cu toate astea, nu își dezlipește atenția de la groapă, exprimând o dezamăgire ce îi transfigurează chipul.

Bărbatul în uniformă nu apucă să atingă soneria ușii că este întâmpinat de două fețe holbate. Una feminină care pufnește de eliberare la vederea celeilalte și una masculină care își plimbă ochii de la infractoare la polițistul care începe numaidecât cu o văicăreală:

– Petir, ce treabă-i asta? Mi-am făcut abonament la voi? Așa ceva chiar nu se mai poate. E, bag de seamă, a patra oară

în trei săptămâni. O mai lași de capul ei încă puțin și face din orașul ăsta numai o groapă; se oprește ațintind-o pe tânără cu coada ochiului, apoi continuă. Că... de restul lucrurilor care mă îngrijorează, nici nu mai are rost să-ți aduc aminte.

– Du-o, îi spune celei de lângă el, dar femeia o trage deja înăuntru cu același gând, salutând din cap pe bărbatul din prag care își întinde gâtul curios să vadă în casă.

– Eu știu că numai exorcizare nu i-au făcut sărmanei fete, dar... Uite care e treaba. Musai să găsiți o soluție. Nu spun să faceți planton tu și nevastă-ta de-acum înainte, dar te-ai cruci la ce se-aude mai nou din gura oamenilor.

– Ralf..., pufnește el ironic. Știu ce se vorbește. Ce vrei să fac? Să o închid în camera ei până moare de bătrânețe? E soră-mea.

– Începe prin a încuia ușa principală.

– Doar nu ne acuzi de asemenea neglijență. Numai pe fereștrua din beci nu ne-a dat prin cap că va încerca.

– Atunci fă bine și..., conchide cu o pauză bărbatul făcând cale întoarsă pe alee. Nu mai lăsa prin casă găuri neastupate că fata e ambițioasă.

Este ca și cum Yarmilla s-ar uita la o persoană diferită. Oglinda devine, din ce în ce mai des, un cadru simplu în care o femeie stă inexpresivă, făcând uneori fețe ciudate. Nu putea să fie ea. Ea deja murise, doar că nimeni nu își dăduse încă seama de asta. Ceea ce reflectă oglinda aceea nu poate să fie altceva decât o carapace, o simplă coajă. Dar esența sa, aceea prin care se definește orice ființă umană, numită spirit sau suflet, a dispărut.

Uneori vede o asemănare, alteori niciuna. Uneori găsește o explicație pentru imaginea din oglindă, alteori nu se sinchisește pentru că nimic nu mai poate să conteze de acum. Ea era deja moartă.

Cel mai rău era că frații ei refuzau din anume motiv să îi dea un loc de veci și o opreau mereu când se strecura să își sape unul. Se simțea condamnată din cauza asta: "Ce era în neregulă cu toată lumea de nu o lăsau să aibă parte de o ceremonie cum are toată lumea atunci când dă ortul popii?"

Este pe zi ce trece mai evident pentru Yarmilla că nu ar trebui să fie printre cei vii. I se pare că e victima unui fel de complot.

Dorința ei nu trebuia să se împlinească în felul acesta. Își dorea într-adevăr să își încheie socotelile cu viața, dar dintr-un motiv bizar, lucrurile au luat o întorsătură foarte greșită și nu înțelege de ce. Refuză să creadă că moartea va fi pentru ea la fel de torturantă cum i-a fost viața.

Femeia cu păr nisipiu și riduri puțin prea adânci, pentru cineva cu vârsta de treizeci de ani, apasă pe clanță violent și îi face un semn din ușă Yarmillei care stă nemișcată, întinsă cât e de lungă pe covor, în capătul camerei.

Nu poate să nu-i treacă prin cap că trebuie să facă ceva să scape de cei trei, care se încâpățânează să se comporte cu ea de parcă ar fi încă în viață.

Este obligată să stea la masă, să mănânce forțat și să facă alte lucruri care sunt complet fără sens pentru cineva mort de câteva săptămâni; pentru cineva mort, în orice caz.

Însă nu i se pare o idee rea să le facă pe plac până obține

ce vrea de la ei. În caz contrar, se vede nevoită să o ia din loc încă o dată și să găsească o altă cale.

Se așază pe un scaun cu mișcări rigide, asemeni cuiva care se simte total incomod în mijlocul unor străini, la vreun soi de întâlnire stresantă.

I se pare atât de ciudat că trebuie să treacă prin asta, incredibil de nenatural că frații și cumnata ei încă i se adresează de parcă ar fi vie.

Când merge, pare din afară că face pașii împinsă de vreo forță nevăzută. Prin mersul acela trăgănat și prin orice altă acțiune simplă pe care o face - în tot mai rarele momente când chiar face altceva decât să sape - arată de parcă cineva o obligă să comită vreo faptă abominabilă.

Își menține sprâncenele încruntate la fiecare cuvânt ieșit din gura lor și dacă un gând s-ar putea desena cu exactitate pe chipul cuiva, al ei spune cu acuratețe: "Ce mama naibii e cu voi, oameni buni?"

Când nu are expresia asta, le arată la fel de clar pe celelalte două care i-au mai rămas disponibile: "Nu ar trebui să fiu aici" și "Asta nu ar trebui să se întâmple".

— Am făcut tartă cu afine, așa cum îți place, îi indică Hanna spre farfurie după ce se așază între Petir și Eyad. Mănâncă.

"Așa cum îmi plăcea, femeie", se gândește ea și o grimasă de nemulțumire îi strâmbă discret buzele.

Niciodată nu a suportat-o pe soția lui Petir. Mai mult ca sigur ea avea ceva de-a face cu toată nebunia asta. Lesne de înțeles că fratele ei a fost mereu foarte ușor de influențat. Probabil că ar omorî pe cineva dacă Hanna i-ar cere-o. Ori

asta, ori ceva la fel de îngrozitor cum ar fi să refuze să îngroape o persoană decedată.

Pesemne că, tot ce-i mai rămâne de făcut este să scape definitiv din casă. Iar pentru asta, se vede nevoită să găsească o persoană din afară care să o ajute. Cândva, casa era plină oameni. Recent, însă, foarte rar mai venea cineva în vizită, în afară de polițiști.

Este sigură că Petir îi poartă încă ranchiună pentru ceea ce i-a făcut. Nu îndrăzne să-i ceară nimic, însă putea să facă din Eyad un fel de mediator între ei doi, ca să obțină ce vrea.

Obişnuiau să se înțeleagă bine pe vremuri, ba chiar din priviri. L-a observat și adineauri, când parcă i-a citit gândurile pentru că a zâmbit văzându-i fața după ce Hanna i se adresase.

Fiind cel mai tânăr, cu aproximativ zece ani mai mic decât Petir și Yarmilla, îi idolatriza pe amândoi din copilărie, în special după ce rămăseseră singuri. Numai că față de Petir a dezvoltat un fel de reținere, la fel ca în cazul unui copil în relație cu un tată autoritar.

Yarmilla îl ațintește cu privirea, lung, două minute, cu o figură alienată care pare că urzește ceva, pe mezinul de nouăsprezece ani care îi face jucăuș un semn spre tartă, iar ea își reamintește că, dacă vrea să își atingă scopul final, nu are încotro decât să își intre în rolul degustător în care să pretindă că e încă vie.

Yarmilla coboară privirea spre farfurie, scutură din cap ușor în timp ce apucă stângace o linguriță: "E atât de inconfortabil. Nimeni în istoria lumii, viu sau mort, nu cred să fi îndurat o umilință mai mare".

Serile precedente s-a prezentat la masă târâtă, la propriu, de Hanna, doar ca să rămână împietrită ca o statuie pe scaun jumătate de oră cât au cinat ceilalți. A rămas nemâncată zile în șir și, în timp ce toată lumea se mira cum mai rezistă, Yarmilla nu simțea deloc senzația de foame. Mai mult, dacă Hanna nu i-ar fi turnat câte un pahar de apă pe gât cu de-a sila în fiecare zi, nici pomeneală să simtă vreo diferență. Cel puțin, așa dădea de înțeles. Chiar dacă ar fi avut acele senzații, ele erau nevoi specifice ființelor vii, iar ea, cum nu se număra printre ele, ar fi fost o aiureală să le aibă sau să le dea importanță. Să caute să le satisfacă ieșea total din discuție.

Yarmilla se comportă de parcă ar mesteca sticlă și nu pentru că tarta ar avea un gust îngrozitor, așa cum s-ar înțelege după grimasele sale. Dar asta nu îi oprește pe cei trei să afișeze la unison câte un zâmbet de entuziasm. Își readuc repede colțurile gurii la normal, încetând să-i dea atenție ca nu cumva să se simtă intimidată în vreun fel și să se răzgândească.

Femeia este convinsă că starea din orele de somn este singura în care ar trebui să se afle. Conștiința ce vine după este o adevărată anomalie și trebuie să se oprească.

Însă a început un plan și trebuie să îl ducă la îndeplinire indiferent cât îi vine de împovărat, fapt pentru care evită cât poate de mult să fie văzută în inactivitate.

De cum aude pași venind spre ușa camerei, sare în picioare și pretinde că este cufundată într-o îndeletnicire.

De această dată, ciocănelile în ușă o determină să smulgă o carte la nimereală din mica bibliotecă de pe perete și să se arunce într-un fotoliu în timp ce o răsfoiește.

– Pot? întreabă Eyad încet, ținând ușa întredeschisă.

Yarmilla îl urmărește cu coada ochiului și aprobă printr-un sunet scurt.

Nu se poate abține din a se foi, iar mâinile îi trepidează vizibil din cauza situațiilor incomode în care se vede pusă. Nu mai comunicase de câteva săptămâni și nu credea să fie nevoie să mai facă asta vreodată având în vedere că acum era doar un trup lipsit de suflet care din oarecare motiv mai mișca. Totuși, acum era șansa ei de a-și încerca norocul cu Eyad.

Tânărul se așază alături, observând imediat greutatea cu care Yarmilla încearcă să-și ascundă agitația în răsfoirea neîndemânatică a paginilor.

– Ce mai faci?

Presiunea acelei întrebări simple îi răpește din hotărârea pe care o avea adineauri.

Își mișcă ochii holbați fără ținută clară și începe să bată incontrollabil din picior. Irisul verde i se luminează atins de o rază subțire, intrată prin crăpătura perdelelor, lucru care o face să tresară cu o mișcare exagerată.

Fiind pus în dificultate de acea neliniște, Eyad realizează abia după câteva momente că, felul în care o cerceta îndelung și cu compătimire, fără să intenționeze, o făcea probabil pe Yarmilla să se simtă sub un fel de microscop.

– Mă gândeam că poate vrei să dăm o raită pe lângă casă, îi propune el pe un ton optimist, după ce iese din propria minte.

Tânărul așteaptă o vreme răbdător, apoi se îndreaptă încet spre ieșire.

Yarmilla se alertează, iar cartea voluminoasă îi alunecă

de pe genunchi pe podea în timp ce se repede să-și oprească fratele.

Eyad se întoarce cu o bruscă timorare cauzată de imprevizibilitatea de care Yarmilla era capabilă în ultimul timp. Nimeni nu mai știa la ce să se aștepte din partea ei. Uneori dădea impresia unei persoane fără niciun fel de morală sau opreliști, iar acest lucru, inevitabil, le-a indus tuturor un soi de frică. Femeia nu se manifesta violent, dar părea că stă pe un butoi de pulbere și că în orice clipă avea să-i facă bucățele pe toți.

– Vrei să vii? o întreabă zâmbitor, odată ce îi citește o anume blândețe pe chip.

– Da, răspunde ea în final apăsător și printre dinți.

Eyad începe să discute despre vremea plăcută de cum îl lovește briza primăverii timpurii, căutând discret urme de bucurie pe chipul întunecat al surorii sale. Nu întrevide nicio reacție, nici măcar când începe să înșire vechile glume cu care obișnuia să o amuze cândva fără să dea greș.

– Cred că nu ți-au plăcut niciodată, de fapt, râde el. Veneam de la școală cu câte una nouă în fiecare zi. Așa se întâmplă când ești copil, toată lumea se simte obligată să râdă la orice maimuțareală ai face. Mi-e dor de-acele vremuri...

Ea încetinește, îl privește contemplativă și se decide să răspundă de parcă i s-ar fi dictat de undeva:

– Și mie.

Eyad face reticent un gest aprobator, neștiind de unde venea imboldul să nu o creadă pe cuvânt. Nu i se pare deloc exclus ca ochii goi și lipsa de emoție cu care se exprimă

Yarmilla să-i dea această senzație. Își alungă rapid gândul că sora lui devine treptat un soi de păpușă golită de sentimente.

Imediat ce îi observă scepticismul, se avântă cu o încercare plină de determinare:

– Cum era aia... un tip la înmormântarea nevestei e întrebat de un trecător: “Cine se odihnește aici?”

Eyad rămâne surprins câteva secunde să o audă spunând o glumă populară, foarte proastă, pe care o învățase și el cândva de la colegi. Nu era încântat că a ales-o tocmai pe aceea în contextul dat, dar era totuși o glumă și nu își stăpânește râsul când, încercând o sincronizare, Yarmilla răspunde cu o voce pe jumătate monotonă:

– Eu, acum că am scăpat de ea!

Nu râde cu pofta lui Eyad, nu râde deloc, însă fața i se luminează, iar buzele nu-i sunt la fel de aplecate ca adineauri.

– Spune. Te-am supărat eu vreodată cu ceva?

– De ce mă întrebi așa ceva? Se alertează el. Nu, sigur că nu.

– Atunci de ce..., începe Yarmilla apoi se oprește, socotind că nu procedează corect. Ar fi frumos să mai vină oameni la noi, ca înainte, reia femeia, fără vreo legătură aparentă cu nimic.

– Ah... prietenii lui Petir? întreabă el după ce socotește o vreme la ce anume s-ar putea referi.

– Convinge-l să-și continue viața la fel ca înainte, îl îndeamnă ea reluându-și mersul ușor împleticit.

Eyad are vie în minte ultima seară în care s-a strâns mai multă lume la ei acasă. Nu și-au sistat vizitele după aflarea

noutăților despre Yarmilla, așa cum ea sugera, mai degrabă în urma întâmplării de dinainte.

Era ultima repetiție a lui Petir cu trupa înainte de un concert local. Puținele ore pe care le aveau la dispoziție nu i-au oprit să-i sărbătorească ziua de naștere unuia dintre camarazi, așa că luau pauze dese.

Dansau printre instrumente, se împiedicau în cabluri și sticle de bere. Atmosfera era dominată de muzica anilor optzeci care învăluia studioul într-o relaxare pură.

Yarmilla obișnuia să îi adore pe cei patru. Atât ea cât și Hanna împărtășeau părerea, și era singura pe care ele o împărtășeau, că băieții aveau ceva deosebit și că meritau să se bucure de o notorietate mai mare.

Însă în acea seară, vibrațiile ce răsunau de jos erau pentru Yarmilla doar zgomote diabolice care-i zgâriau urechile, și trebuiau să se oprească.

Studioul era cât două încăperi mari la un loc, dar sunetele ce ajungeau până în camera ei erau departe de a fi insuportabile, chiar și pentru cineva cu o migrenă cumplită.

Chitara electrică s-a oprit prima când cel care o mânua a remarcat îndârjirea cu care sora lui Petir își făcea apariția. Yarmilla a început să lovească de câteva ori cu călcâiul piciorului în baterie cu o forță pe care numai furia o poate provoca. Cei de față și-au strâns la unison ochii anticipând zgomotul discurilor metalice fixate pe stative, care se răsturnau pe rând. Apoi s-a lăsat liniștea.

A smuls un băț din mâinile toboșarului care s-a dat în spate din impuls, moment în care a cuprins-o brusc o realizare.

Arătând cu obiectul lunguiet înspre el, i s-a adresat lui Petir.

– Ăsta cine-i? Și Yaro?

Fratele ei i-a aruncat o privire năprasnică, dar a păstrat aparențele de față cu restul.

– Diferențe creative, să le zicem. Și-a luat tălpășița, imediat după nunta ta.

– Sunt Gunter, răspunde noul toboșar în acel moment inoportun.

– Zău? spune Yarmilla rotindu-și ochii și capul spre el. Eu mă gândeam că ești pe dinafară. Nu pretind că mă pricep, dar știi că toată treaba asta cu tobele are o logică anume, da?

Yarmilla scanează întreaga încăpăre cu dezgust, oprindu-se la două dintre iubitele artiștilor, îmbrăcate relativ sumar.

– Mă scuzați, credeam că e o repetiție. Abia acum observ că are loc un dezmăț.

Zgomotul tobelor, aparentul motiv care o supăra atât de mult pe Yarmilla în acea seară, a fost și ultimul pe care a trebuit să-l rabde. Repetițiile aveau loc în altă parte, iar insultele gratuite din partea femeii nu ajutau divergențele deja existente dintre membrii trupei.

CAPITOLUL II

A trăit și re trăit momentul acela în mintea ei mulți, mulți ani. De foarte tânără.

Momentul a venit puțin cam târziu, totuși. Din mai multe puncte de vedere. Cu siguranță nu se aștepta să aibă loc la propria sa nuntă.

Știa de când a acceptat propunerea lui Anze că nimeni nu avea să se compare cu acela pe care îl aștepta, dar nu mai putea să se țină scai de o iluzie și nici nu mai era la vârsta la care să viseze.

De fiecare dată când se gândea la trecutul ei, acel om era prezent, deși n-au fost nici măcar o zi împreună. L-a văzut la o stradă distanță pe la cincisprezece ani, iar el avea cam aceeași vârstă. S-a uitat spre ea și au rămas câteva secunde în loc de parcă ar fi văzut fiecare o stafie. El era la un pas de a traversa spre Yarmilla, dar un grup de tineri ceva mai înalți decât el l-au acoperit și s-au pierdut din vizor. Asta a fost tot. Nu s-au cunoscut niciodată și pe măsură ce Yarmilla creștea, începea să aibă impresia că l-a inventat.

Însă era incredințată că, dacă s-ar întâmpla să îl aibă în față, indiferent de schimbarea adusă de vârstă, l-ar fi recunoscut dintr-o mie de alți oameni.